

Pohdintaa kannabiksesta

Julkaistu 22.11.2007

Vuosi 2002. Elän hektisintä aikaa elämässäni, teen töitä suuressa tietotekniikkatalossa - mutta motivaationi työntekoon on äärimmäisen surkea. Yksi syy tähän on nettiriippuvuuteni, joka korvaa suuren osan normaaleista työtehtävistä. Mutta tämä ei ole tarinanettiiriippuvuudesta, vaan päihderiippuvuudesta.

Olen riippuvainen alkoholista - en fyysisesti, käytän muutaman kerranviikossa. Mutta rajusti. Riippuvuuteni on psykologista ja käytän alkoholia, että kestan työni - ja saamattomuuteni aiheuttaman paineen. Tahdon nollata ja teen sen rajusti. Riippuvuus tulee elämäntilanteesta ja elämäni sisällöstä, alati lähemmäs siirtyvistä deadlineista, itseni kunnioittamattomuudesta, välinpitämättämyydestä.

En pysty pitämään itseäni kasassa. Kun it-buumi laskee, saan potkut. Ihan hyvästä syystä.

Olen samalla kyllästynyt alkoholiin, totaalisen kyllästynyt tulemaan yksin baarista kotiin kyynel silmänurkassa. Vittuuntuneena puutteeseeni ja naisettomuuteeni. Rakkauttomuuteen. Olen tutustunut myös kannabikseen, tietopohjaisesti. Imen koko internetin läpi ymmärtääkseni mitä se pilvi on, saan siitä hyvän kuvan ja ymmärrän, että entinen huumevastainen mielipiteeni onkin ollut pelkkä olkinukke. En ole tiennyt asioista yhtään mitään. Nyt on aika ottaa selville.

Päätän kokeilla pilveä. Toisin kuin monet, alan tähän varsin myöhään, 24-vuotiaana. En osta pilveä, en ole koskaan ostanut sitä. Kasvatan itse. Tilaan siemenet ulkomailta ja pian on ensimmäinen puska tulossa. Maltan mieleni kunnes sato on täysin valmis. Kaikkiaan siis aloittamiseen menee ehkä kuusi kuukautta ensimmäisestä päätöksestä kokeilla. Impulsiivisuutta? Älä naurata!

Ensimmäinen kokemus pilvestä on loistava. Jo tässä vaiheessa väitän tietäneeni, että tuo ruoho on minun juttuni - en aio "kokeilla muutamaa kertaa". Aion käyttää sitä. Kaikki tietoni mitä olen kerännyt... tahdon varmistaa ne. Tahdon päästä syvälle tuohon juttuun. Pilvi korvaa täysin alkoholinkäytön. En ole enää kertaakaan polttelun aloitettuani itseäni humalaan, korkeintaan ravintolassa aterian kera viinin tai oluen.

Polttelen silloin tällöin, polttelen aina vain useammin. Vuosi vierähtää. Alkavat ongelmat. Tosin tiesin niistä jo etukäteen (olen opiskellut). Tutustun myös mystiikkaan, alan rakentamaan uutta ekliktistä maailmankuvaa. Poltan paljon, todella paljon. Tuohon aikaan sijoittuu elämäni kaikkein syvin kokemus; kohtaamiseni sort of Jumalan kanssa. Näin elämän puun, sen mitä elämä on - symbolisessa ja kryptisessä muodossa. Ymmärsin suhteeni kaikkeen, vaikka en tiedäkään tarkoitustani tai edes välttämättä kuka tai mikä olen.

Rajatilakokemuksia. Sittemmin psykoosi. Jatkan toivuttuani käyttöä ja kasvatteluja. Olenko riippuvainen? En oikeastaan osaa sanoa vieläkään. Tiedän mitä tapahtuu ja hyväksyn sen. En pyristele vastaan - en ole koittanut lopettaa pilvenkäyttöä aktiivisesti koskaan. Jatkan sitä ongelmista huolimatta. Psykkinen riippuvuus? Riippuu kai näkemyksestä, katsojasta ja määritelmästä. Hullun tohtorin asenteella eteenpäin. Missä on pilven ongelmien ääri raja? Tahdon sinne. Tahdon oikeasti sinne. Tahdon pystyä todistamaan itse itselläni mitä pilvi pahimmillaankin on. Se on minun motiivini.

Olen tietenkin työtön. Psykoosini keskeytti opintojaksoni jota tein työttömänä. Psykoosin jälkeen pakenin etelästä kotipaikkakunnalleni. Jatkoin käyttöä jonkin aikaa, mutta sitten varistin jäljellä olleet pilvet tuuleen. Totesin, että antaa olla toistaiseksi. Ryhdistäydyn ja muutan asuskelemaan väljemmin. Alan taas kasvatella, käyttää, etsiä mystistä yhteyttä ja saavutan sen. kierteeseen ja toinen psykoosi. Samalla olen tullut tavanneeksi tulevan vaimoni. Kosin häntä juuri ennen toista sairaalareissua. Päätän, että on aika lopettaa pilvenpolttelu, niin tapahtuu. Ei mainittavia vieroitusoireita - mutta psykoosinestolääkkeet vievät minut elämäni kurjimpaan vaiheeseen. Välillä haluan kuolla, masennuksesta, turhautuneisuudesta, lääkkeiden sivuoireista, tunteettomuudesta. Jätän lääkkeet ja huomaan, että paranen nyt nopeasti. Siirryn työtoimintaan - puoli vuotta psykoosin jälkeen olen jo täysin entiseni. Itseasiassa parempikin, menemme tyttöstäväni kanssa naimisiin. Hän odottaa jo ensimmäistä lastamme. Vaimoni tuntee minut sekä ennen että jälkeen käyttöni; kauniisti hänen sanojensa mukaan : "Sinusta on tainnut kuolla se kusipääjuppi joka olit". Hän on täsmälleen oikeassa.

Pilvi romahdutti minut - ja antoi minulle siten mahdollisuuden koostaa itseni uudestaan. Hippiaatokset, pilvielämäntapa - arvomaailma... kaikki ne vaikuttivat minuun. Olen pehmeämpi, ajattelevampi, rauhallisempi. Kokemukseni tahdon

jakaa toisten käyttäjien kanssa, en ole edelleenkään - huolimatta kokemuksistani - kannabiskielteinen... vaan kannabiskriittinen. Roolipelaajana voisin laittaa asian niin, että nuo reilut kolme vuotta elämästäni toivat minulle roppakaupalla kokempisteitä ja näkemystä toisenlaisista elämistä joita toiset ihmiset viettävät. Nöyryyttä. Avoimuutta. Suvaitsevaisuutta. Ymmärrystä kohtaloita kohtaan. Ja oman syvän kokemuksen tuomaa auktoriteetillista rinta-ääntä kannabiksesta.

Nykyisin olen kahden lapsen isä, käyn töissä ja pärjään loistavasti (sanoisinko että työ on minulle jopa kykyihin suhteutettuna aivan liian helppoa, haasteita kaipaan). Käytän hyvin satunnaisesti päihteitä, enlaillisia - vaan kyseenalaisia, vastuullisesti - tiedostaen roolini maailmassa ja sen mitä voin menettää, jos mokaan. Käytän jotain ehkä kerran vuodessa, jos niinkään usein. Elämäni pyrin kokemaan lähes täysin selvin päin ja maustan joskus, elämän täyteyttä varten.

Olinko oikeastaan riippuvainen? Ja jos olin - niin mistä?

Nimimerkki:

Anonyymi

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/pohdintaa-kannabiksesta>